

LA CLASSE DELS VOLCANS VIATJA A ILURO

Hi havia una vegada, un grup de 27 alumnes d'entre 8 i 10 anys i la seva mestra, la Noe, formaven la classe dels volcans. Un dia, camí del Museu de la ciutat a fer una visita, van anar donant una volta per la ciutat de Mataró. Passejant pels carrers del casc antic es van trobar restes romanes i es van adonar que estaven poc cuidades i van pensar que estaria bé fer alguna cosa.

Després de visitar el museu, van veure que hi havia una part tancada al públic. Un nen de la classe, l'Aran, que era una mica trapella, va entrar en aquesta part i remenant les coses que hi havia per allà va trobar un mapa en un papyrus amb una creu marcada al mig. L'Aran es va preguntar d'on podia ser aquell mapa i quan el va girar, va llegir "ILURO". Així que, va tornar corrent i cridant allà on estaven els seus companys i companyes i totes es van quedar bocabadades perquè no entenien què li hi havia passat. L'Aran els va explicar que havia trobat un mapa i els va animar a seguir-lo fins la creu marcada.

Quan van arribar al lloc marcat, de sobte, una cosa sorprenent els hi va passar. Van trobar una pedra on hi havia escrit un missatge misteriós. El missatge deia: "*Amb les idees i somnis de totes, us podreu teletransportar allà on vulgueu*". Ràpidament, en Gael, la Carla i en Pau es van agafar de les mans i van començar a somiar. La resta van fer el mateix i, sense saber com, van aparèixer a la ciutat romana d'Iluro. Tothom va obrir els ulls i en Fidae, una mica nerviós, li va dir a la Noe que truqués a l'escola per avisar que arribarien més tard aquell dia, però en Darek va respondre que no podien trucar perquè no hi havia cap antena per donar cobertura. Llavors, la Tiziana i l'Angel es van preguntar com devien passar el temps lliure aquella gent.

En Lucas, que era molt observador, va trobar al terra una entrada per anar a un amfiteatre, així que els va animar a anar cap allà. Quan van entrar es van adonar que dos gladiadors estaven lluitant i la gent del públic cridava i animava. La Daniela va cridar ben fort "Pareu!!" i els gladiadors i el públic la van mirar fixament. Ella mirava a tothom molt espantada. Llavors, la Laia els hi va demanar que deixessin les armes al terra i vinguessin a escoltar el que els hi havien de dir. Els gladiadors van tirar les armes i van apropar-se per fer una rotllana. La Juliana va començar a parlar: *"Això que esteu fent, no és un joc. Tot i que vosaltres, lluronencs, us ho passeu bé, les persones que es moren no ho gaudeixen. Cada vida de cada persona té valor i vosaltres amb aquesta activitat no l'esteu respectant"*. L'Aina va continuar dient: *"Una norma de la nostra classe és tractar-nos bé entre nosaltres i això vol dir cuidar-nos, ajudar-nos, respectar-nos i, sobretot, estimar-nos. S'ha d'actuar com ens agradaria que ho fessin amb nosaltres, aquesta és la única manera de crear una societat més justa per tothom."* Els gladiadors i altres romans els hi van donar les gràcies i van dir que tindrien en compte el que els hi havien explicat.

Quan van marxar de l'amfiteatre, van passar per davant dels banys públics i l'Aleix, que sempre tenia moltes ganes d'anar al lavabo, va demanar anar a les latrines. A l'entrar van veure que allà hi havia molta gent i totes les persones es rentaven amb la mateixa aigua. L'Abril va pensar que feia molt de fàstic això que feien, però la Mariam va explicar que potser era una bona manera d'estalviar aigua, ara que a la nostra època estem patint sequera. Un romà els va escoltar parlar de la sequera i els hi va explicar la seva manera d'aprofitar l'aigua de la pluja. Els va portar a una Domus i els hi va ensenyar un impluvium. Van al·lucinar amb aquest gran invent i no entenien com nosaltres no se'ns havia acudit. Van veure que era una cosa que podíem adaptar nosaltres a la nostra ciutat per així poder emmagatzemar aigua quan plogués. Tots i

totes, com que feia estona que no bebiem aigua, van omplir ràpidament les seves cantimplores.

Després d'escoltar i compartir les nostres lliçons, un Patrici que ens havia estat seguint durant tota l'estona, ens va donar una pedra per poder crear la nostra llibertat.

Al mateix moment, en Fèlix va tenir una bona idea i també els hi va regalar una pedra que a partir d'aquell dia els va ajudar a resoldre els conflictes de manera positiva i sempre a través del diàleg.

Tots els nens i nenes de la classe dels volcans es van apropar a mirar la pedra de la llibertat i quan van posar la mà en aquella pedra, es va produir una llum molt brillant que els va fer tornar a teletransportar-se a la seva classe. Aquell dia van poder compartir amb els romans la importància de tractar-nos bé, ajudar-nos i també van entendre la necessitat de mantenir viva la cultura perquè puguem aprendre moltes coses útils i que no es perdi mai. Quan va acabar l'excursió i van marxar cap a casa, l'Aran, es va adonar que encara tenia el mapa d'Iluro a la motxilla, el va treure i va descobrir un nou missatge escrit: "*El secret de la vida és viure-la*".